

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Ocak 2022

Sayı: 287

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İşçi sınıfının satın alma gücünü
eritecek ücret zammı işçi sınıfı
masada yokken belirlendi**

Erdoğan'ın patronların temsilcisi olan TİSK başkanı ile birlikte, “sırtımda küfe var” diyerek açıkladığı asgari ücret, işçi sınıfı yoksullaşmasını durdurmuyacak. İşsizliği azaltma, teknolojiyi teşvik gibi gerekçelerle patronlara, ne istediye veren Erdoğan, işçi sınıfına yük küfesini verdi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Bu nedenle Çalışma Bakanı bir yandan "işçiler memnun" derken diğer yandan "sendikalar, 8 binin üstüne fazla çıkmayın dedi" diyerek, sorumluluğu üstünden atıyor. Yeterli artış olsaydı, hepsi "ben yaptım" demez miydi?

Asgari ücret, altı ayda bir artmasına rağmen, değil gerçek enflasyona, resmi enflasyona bile yetişemedi. Üstelik son zamla, asgari ücret ve civarında ücret alanların sayısı daha da arttı. Erdoğan, iktidarları boyunca izlediği bu siyasete, sendikasızlaşma, ücret ve sosyal haklar için işçi mücadelesinin yok edilmesi, grev yasakları, taşeronlaştırma ve benzeri işçi sınıfının elini bağlayan, hareketsiz bırakan dayatmalar eşlik etti. Bugünkü aşamaya gelmek için asgari ücretin satın alma gücü bir dönem eskiye göre yükseltildi. Bu nedenle bu uygulamalar, genel bir tepkiye yol açmadı.

Artık durum değişti, pahalılık satın alma gücünü gün be gün eritiyor. Patronlar, Erdoğan'ın kendi adamı olduğunu, iktidarın ellerinde olduğunu çok iyi bildiklerinden, her gün zam yapıyor. Ücret artışını, dolarla, açlık sınırıyla, ya da başka bir şeyle karşılaştırmak bir işe yaramaz; çünkü bir haftada, en fazla bir ayda her şey değişmiş olacak. Emekçiler boşuna "fiyat artışı dursun, zam istemeyiz" demiyor. Erdoğan ise tam tersine lafta kızdığı zamcılar patronların elini gerçekte serbest bırakıyor, fiyat artışını durdurmuyor, buna karşın, gerektiğinde yasakla ücret artışını kısıtlıyor, işçi sınıfının satın alma gücünü eritiyor.

Patronların, maliyeti gerekçe göstererek zam yapıyor. En büyük maliyet kalemi olan enerji devlet kontrolünde; doların değeri ve gümrük vergileri devlet kontrolünde olduğundan ithal hammadde de devlet kontrolünde; sonuçta Erdoğan patronlar için maliyeti düşürse dahi hiçbir patron zammı geri almaz. Her seçim dönemi keşfedilen doğal gaz, ne işe yaradı? İndirim değil, sadece son bir yılda fiyatı kaç kez arttırıldı.

Bu olağanüstü kriz durumunu yok sayıp ücret artışını biraz daha yüksek olmasını söylemek, hak aramak ya da siyasi çözüm üretmek değil, işçi sınıfını oyalamaktır.

Ücret artışı, fiyat artışının peşinde koşmayıp yetiştiğinde hatta geçtiğinde bu çark duracak. Ancak o zaman patronlar, ürünlere zam yaparak elde ettikleri kârın, ücrete gittiğini anladıklarında, akıllanacaklar.

Elbette patronlar, iktidar, hatta sözde muhalif partiler, sendikalar, sözü duyulan hiç kimse işçi sınıfı ücretinin satın alma gücünü önce koruyacak, sonra da insan onuruna yakışacak düzeye çıkması için gerçek enflasyon oranında hemen arttırılmasını ileri sürmüyor. Bunun için işçi sınıfının harekete geçip gerçek enflasyonun belirlenmesini ve bu miktarda ücret artışını dayatması gerekiyor. Kendi çıkarlarını savunmak, işçi sınıfının kendisine düşer. (02.01.23)

Emekçinin Gündemi

Baskı ve ekonomik kriz yılı

Ekonomik krizin giderek kötüleşmesinden öte artık ekonominin çöküşü gündemde.

Resmi rakamlarına göre, Aralık 2021'den bu yana fiyatlar, özellikle temel malların fiyatları %85,5 arttı. Ancak, bağımsız ekonomistlerin rakamlarına göre, aslında %186 oranında arttı. Bir örnek vermek gerekirse, bir kiloluk bir paket makarna 3 kilodan 12 kiloya yükseldi.

Ekonomi, 2015'teki Yunan ekonomisi gibi çöktü. O dönemde Yunan hükümeti memur ve emekli maaşlarında %20'den fazla kesintiye gitmişti. Sosyal patlamadan korkan Erdoğan hükümeti, aynı sonuca ulaşmak için başka bir yöntem seçti: Enflasyon yoluyla dolaylı olarak halkın cebinden alıyor.

Sonuç olarak, 13 milyondan fazla emekli ve nüfusun büyük çoğunluğu ay sonunu getiremiyor; 24 milyon kişi borçları, ödenmemiş kiralari, karşılıksız çekleri vs. nedeniyle mahkemelik. Tüm bunların nedeni alım güçlerindeki inanılmaz düşüş!

Ekonomideki bu çöküş zaten var olan hoşnutsuzluğu daha da arttırdı. Hoşnutsuzluğa karşı, siyasi ve hukuki baskı uygulanıyor. Erdoğan'a hakaret ettikleri gerekçesiyle yaklaşık 200 bin kişinin mahkemeye çağrılmış durumda. Ekim 2022 başında yanıltıcı bilgilerin yayılmasını suç sayan bir yasa tasarısını meclisten geçirildi. Yasa, medyayı ve gazetecileri cezalandırmayı kolaylaştırdı. Ve her hafta Kürt milliyetçileri, Gülen'in destekçileri ve sol

kesimden onlarca kişi tutuklanıyor. Erdoğan rejimi, her türlü muhalefeti varoluşsal bir tehdit olarak görüyor.

Baskı ve polisiye tedbirler Avrupa'ya da yayıldı. Erdoğan, iktidarına zarar verebilecek kişileri izlemek ve kontrol etmek için Avrupa çapında bir bilgi ağı, istihbarat ajanları ve hatta tetikçileri var.

Erdoğan'ın partisi AKP anketlerde istikrarlı bir şekilde düşüyor. Son verilere göre, Kasım ayı sonunda, %36,3'lük bir oy oranı kaldı.

Muhalefete göre İstanbul'daki son saldırı, Haziran 2023'te yapılacak seçimleri kaybedeceğini tüm anketlerde gören Erdoğan hükümeti tarafından düzenlendi. Hükümetin 2015 ve 2016 yıllarında da seçimleri kazanabilmek için bu tür manevralar yaptığını hatırlayalım.

Erdoğan'ın iktidarının çürümesi sadece kendi seçmen kitlesine değil, tüm topluma, özellikle gençlere yansımakta. Anketler, gençlerin %70'inden fazlasının ülkeyi terk etmek istediğini, çünkü Türkiye'de kendileri için bir gelecek görmediklerini ortaya koyuyor.

Parlamento'daki oturumlar, gerçeküstü bir hal almaya başladı. Örneğin İçişleri Bakanı, İstanbul Belediye Başkanına aptal dedi. Başka bir milletvekiline terörist dedi. Sol görüşlü bir milletvekili, İçişleri Bakanı'na mafya babalarıyla birlikte görüldüğü ve "Hapiste çürüyeceksiniz" vb. ifadelerin

yer aldığı fotoğraflar hakkında soru yöneltti.

Toplumdaki bozulma uyuşturucu kullanımının yaygınlaşmasıyla kendini göstermekte olup, uyuşturucu kullanımının 10 yaşındaki çocuklara kadar ulaştığı bildirilmekte. Uyuşturucu kısıpacı her alanda görülmekte ve dahası Türkiye küresel mafyanın karargâhı haline gelmekte. Kırmızı listede aranan en büyük Sırp mafya babasının ve önemli bir İtalyan mafya babasının birkaç yıldır Türkiye'de olduğu öğrenildi!

Öte yandan Erdoğan, cumhurbaşkanlığı, başbakanlık ve ordu başkanlığının yanı sıra önemli bir ekonomi politikası belirleyicisi rolünü de üstlenerek hiper cumhurbaşkanı haline geldi.

İşçi sınıfı tarafında hoşnutsuzluk daha ziyade orta ölçekli şirketlerde, özellikle tekstilde küçük grevlerle kendini gösteriyor. Elbette büyük şirketlerde, özellikle metal sektöründe protestolar oluyor ama şu an için büyük grevler yok. Çok kısa bir süre önce, 28 Kasım'da, Bursa'daki 4.500 kişilik bir tekstil fabrikası olan Yaşar Tekstil, önerilen %5'lik ücret artışını reddetmek için greve gitti. İki gün sonra %42'lik bir maaş zammı aldılar.

Hükümet ve patronlar büyük şirketlerde neler olup bittiğini yakından takip ediyor. Önümüzdeki haftalarda bu taraftan tepkiler gelmesi ihtimal dışı değil ve elbette umudumuz da bu yönde. (30.12.22)

TİS mücadelesine karşı patron-devlet işbirliği

Kocaeli’de kurulu Belçika sermayeli Bekaert’te çalışan Birleşik Metal-İş üyesi dört yüzden fazla işçinin grevi, 18. günde bitti.

Bekaert’in Kocaeli’de iki fabrikası var. İki fabrikada bin civarında işçi çalışıyor. Bu fabrikaların birinde Hak-İş’e bağlı Özçelik-İş, diğerinde ise DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş örgütlü.

Temmuzdan beri süren TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine iki sendika da grev kararı aldı. Grev 13 Aralık’ta başlayacaktı! Grevin başlayacağı gece yarısı saat 03’te Resmi Gazete’de yayımlanan Cumhurbaşkanlığı kararıyla “milli güvenliği tehdit” edeceği gerekçesiyle iki ay “ertelendi”!

Fabrikada toplanan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, yasak kararı tanımayacaklarını ilan ederek fabrika kapısına “*Bu iş yerinde grev var*” pankartı astılar. Özçelik-İş ise kararı Danıştaya götüreceklerini öne sürerek grev kararını uygulamayacağını duyurdu.

Bekaert fabrikasında patron grev sürerse 13 Aralık’tan beri işe gelmedikleri gerekçesiyle işçilerin iş akitlerinin tazminatsız olarak feshedileceğini duyurdu.

DİSK, ilk 6 ay için %130 zam istiyordu. Patron ise bunun yarısının altında bir rakam önermişti. Düşük ücretlilere ilk 6 ay için %130; yüksek ücretlilere %62 zamlı sözleşme imzalandı. Sendikanın açıklamasına göre saat ücretine %84.83 zam alındı. Grev çıkmayan Özçelik-İş sözleşmesinde ise ortalama saat ücreti 80 liraya çıktı. İlk 6 aylık zam ise %81.5 olarak açıklandı. Sendika, ortalama ücretin brüt 25 bin liraya çıktığını açıkladı.

İşçinin zorunlu olarak kullandığı mal ve hizmetlerde (gıda, kira, temizlik ürünleri, taşıma gibi) enflasyonunun %150’leri aştığı bir ortamda patronlar, işçinin sırtından ettikleri kâra karşın TÜİK enflasyonunu ölçüt alan zamda ısrar etti. İktidar bunu bildiği için ve bundan sonraki TİS’lere örnek olmaması için, TÜİK

enflasyonunu aşan ücret zammı taleplerini önlemek amacıyla Bekaert grevini erteledi. Ancak tüm baskıya rağmen mücadele eden işçiler, biraz olsun daha iyi zam alabildi. Bu sonuç, ortak mücadelenin neden gerekli olduğunu, patronların da işçinin birliğini önlemek için neden çok uğraştığını anlatıyor.

Bekaert’in iki fabrikasıyla birlikte AKP’nin iktidarında yasaklanan grev sayısı 19 oldu. Daha önce yasaklanan 17 grevde 194 bin işçinin grev hakkını kullanması yasaklanmıştı; bin civarında işçi daha eklenmiş oldu.

Ağzından “yerli, milli” laflarını düşürmeyen Erdoğan, Bekaert’in sahibinin Belçikalı olması gibi sıra patronlara geldi mi hiç ayırım yapmıyor, hizmette kusur etmiyor.

Patronların ve iktidarın sert tavrı, işçi sınıfı mücadelesinin daha da setleşeceğinin işareti. Bu durumda daha iyi örgütlenmek, sınıf dayanışmasını ilerletmek gerekiyor. (30.12.22)

Kartonsan grevi

Kocaelinde bulunan Kartonsan fabrikasında Türk-İş’e bağlı Selüloz-İş sendikasında örgütlü 170 işçi, enflasyon altında ezilmemek için grevde.

Medya, sağlık, inşaat gibi sektörlerde şirketi olan; 30 ülkeye ihracat yapan Park Goup’a bağlı Kartonsan’ın bu yıl ilk 9 ay kârı, geçen seneye göre %268 artmış. Sağlık sektöründeki şirketleri tanıtımında “merhamet, yenilik, güven” yazıyor ancak gerçek

tam aksi. Medyaya konuşan bir işçi, bir taşeron işçisi iş kazasında öldüğünde üretimin durmadığını açıkladı. Yasal fazla mesai süresi yıllık 220 saat olmasına rağmen, yılda 700 saat mesaiye kalmak zorunda olan işçi var. 20 yıllık işçinin ücreti 9.500 lira civarında.

Temmuzda ara zam yapıldığında 115 işçinin ücreti asgari ücretin altında kalmıştı. 4 gün iş durduran işçiler %60 ek

zam almıştı. Aynı durum yine geçerli.

Patron, işçiye hakkını vermek yerine, beyaz yakalılara 38 bin lira promosyon dağıtarak, grevi kırmayı deniyor. İşçiler, bu aldatmanın farkında, onları destekliyoruz. (30.12.22)

Siyasetin Gündemi

İstanbul belediyesi üzerinden çıkar kavgası

İBB başkanının, hapis ve siyaset yasağı cezası alması ve ardından gelen teröre destek suçlamaları, Erdoğan'ın iktidarda kalmak için her zorbalığı yapacağını bir göstergesi.

Muhafif partilerin oluşturduğu 6'lı masanın, İmamoğlu için gösterdikleri dayanışma, milyonlarca işçi için emekliler, EYT'liler, Kürtler, işsizler veya en köyü koşullarda yamaya çalışan göçmenler için hiç yapılmadı.

İmamoğlu ve altılı masa, kararı İstanbul seçmeninin hakkına bir saldırı olarak ve Erdoğan'ın önemli bir rakibini siyaset dışı yolla, yargı eyle tasfiye etmesi olarak yansıtıyor. Seçmenlerin tercihi, kendilerine oy vermediğinde ne iktidarın ne de muhalefetin fazla umurunda değil. Üstelik İstanbul ve Ankara belediye başkanları, hem kendileri hem partileri, aday olmayacaklarını defalarca açıkladı.

Erdoğan, muhtemelen bugüne kadar İstanbul belediyesi üzerinden yaptığını yapmak, aldığı desteği ve oyları geri kazanmayı amaçlıyor. Bir de İBB üzerinden rant ve ihale paylaşımı var ki patronlar için çok kârlı.

Kriz nedeniyle devlet ihaleleri ya baştan iptal ediyor ya da patronlar yeterince kârlı görmediği için yapılamıyor. Devlete iş yapan bazı patronların işleri iyi gitmiyor. Ancak İstanbul ve Ankara gibi büyük belediyeler, kazançlı altyapı, dönüşüm, ulaşım ve başka alanlarda ihale vermeye devam ediyor.

İstanbul'da ve Ankara'da yönetim el değiştirdiğinde

açıklanan ve açıklanması engellenen yolsuzlukların, tarikatlara dağıtılan paranın miktarı, AKP'lilere peşkeş çekilen belediye olanakları, hatırlanmalı. İşte Erdoğan, belediyenin olanaklarını, parasını, kendinin görüyor ve istediği gibi kullanmak istiyor.

İBB'nin 80 bini aşkın çalışanı var. AKP 20 yıl belediyeyi yönetmesine rağmen, işçi statüsünde çalışanların önemli bir kısmı, seçimin yenilenmesi döneminde, işçilere sorulmadan Hizmet-İş'e üye yapıldı. İşçisini hiç önemsemeyen AKP, seçmeni mi önemseyecek.

İBB işçileri, bağlı kurumlardaki işçiler, taşeronlardaki işçiler ve sözleşmeyle çalışanlar, işlerini yaptıkları ve onlara ihtiyaç duyulduğu halde sanki AKP'nin torpili sayesinde iş bulmuş gibi düşüncelerini dayatan bir ortamda tutuluyordu. İş güvencesi olmayan, iş tanımı yapılmayan, asgari ücret veya civarında ücret alan bu işçiler için hak aramak çok zor.

Kendilerine danışılmadan hatta haber verilmeden AKP üyesi yapılan bu işçiler her seçim döneminde, AKP'nin adeta gönüllü çalışanı olurdu. Her işçi, şu kadar broşür dağıtacak, şu kadar ev gezecek, şu kadar mesaj atacak... Aynısını, seçim döneminde tarikatlar da yapıyor.

Erdoğan'ın bir amacı da kendine bağlı, verilen her işi yapacak saydığı bu çalışanlara ulaşmak; seçim döneminde partisi için çalıştırmak, taraftarlarını kalabalıklaştırmak.

Erdoğan'ın gibi İmamoğlu ve muhalefetin çabası da

kitlelerin çıkarlarını korumak amacını taşıyor. Muhalefet, belediye üzerinden elde edilecek ayrıcalıkların, bu seçimde AKP'de değil, seçim oyununa göre bu dönem kendi ellerinde kalması amacını taşıyor. Erdoğan, hem seçimi hem de demokrasiyi, kendine yaramadığında zerre kadar takmıyor. Elindeki tüm olanaklarla, zorbalıkla yüklenmesine ve adım adımbaşkanlığa el konmasına doğru ilerlemesine rağmen, muhalefetin kitleleri mücadeleye, siyasi haklarını savunmaya çağırması, hala sandığı söylemesi, kitlelere hiç güvenmediklerini ve önemsemediklerini gösteriyor.

İmamoğlu seçmen iradesinden bahsediyor ama belediye yönetimi değişirse, İstanbullular için ne değişecek, hangi olanaklar aksayacak, hangi iyileştirmeler duracak, kitleler nasıl atkilenecek, hiç bahsetmiyor. Oysa esas önemli olan budur. Kitleler, ona yapacakları için oy verdi, şahsına değil. İmamoğlu da suya, ekmeğe, ulaşım, belediye hizmetlerine zam yaptı. Su taşkınları, trafik, betonlaşma devam ediyor. Etkili bir değişim ve önemli bir gelişme olmadığından belediye hizmetlerini konuşmak yerine demokrasi havarisi kesilmesi, seçmeni kışkırtması, kendini öne çıkarması sebepsiz değil.

Eğer, kitlelerin belediye hizmetlerine ilişkin sorunlarını çözmede hissedilir bir başarısı olsaydı, zaten Erdoğan bu dolapları çevirmeye cesaret edemezdi. (30.12.22)

Din tacirlerinin gerçek yüzü

İsmailağa Tarikatına bağlı Hiranur Vakfi'nin kurucusu Y.Z.Gümüşel'in, kendi kızını 6 yaşındayken 27 yaşındaki bir müridi ile “dinen evlendirdiği”; 14 yaşındayken resmi “nikah” yaptırdığı, bir gazeteci tarafından ifşa edildi. Bugün yetişkin olan genç kadın, iki yıldır, defalarca şikayetçi olduğu halde hukuk sistemi tek adım atmamıştı.

Ortaya çıkanlar, hem polisinden savcısına kadar hukuk sisteminin çalışanlarının, doktorundan hastane müdürüne kadar sağlık çalışanlarının tarikatçılarla işbirliği yaptığını anlatıyor.

Tarikat lideri ve sözde damadının, AKP ilçe yöneticileriyle şirketleri olduğu, kamudan, partiden ihale alıp para kazandıkları da ortaya çıktı. Yine de kanunları hiçe sayma gücünü, elbette patronlar gibi paradan almıyorlar. Tarikatlar, gerici, dinci, dinciliği kullanan partilere, iktidar çevrelerine yaltaklanıp, taraftarlarını, çevrelerini, onlar

için kullandıkları oranda aldıkları destekle ayakta duruyor, güç kazanıyor.

Türkiye'de AKP'yi eleştiren tek tarikat olan Furkancıların lideri, önde gelenleri hapiste, taraftarları polis şiddetiyle yaşıyor.

İnanılması güç gerçeklerin ortaya çıkmasına rağmen, aile ve tarikat liderleri yalan söyleyerek, çocuk veya yetişkin kadın düşmanı yüzlerini gizlemeye çalıştı. 6 yaşında çocuğun gelinlikli fotoğrafına “hafızlık töreni için gimıştır” dendi; tecavüzcüsüyle yanyana fotoğrafına “hocasıydı” dendi. İsmailağa tarikatında modern giysi “gavur icadı paçavra” olarak kabul edilirken hafızlık töreninde giydirilmez. Bir kız çocuğu, babasının elini bile öpemez, değil hocasıyla yanyana otursun.

Sözde din adına konuşanların, zora girdiklerinde dayatmaya uğraştıkları görüşlerini ve yaptıklarını

savunmak yerine çarpıtmaya, yalana başvurması, düzene karşı konumlarını da gösteriyor. Onlar, bu düzenden besleniyor, bu düzenin eksiklerinden, yanlışlarından, saçmalıklarından yararlanarak kendilerine bir alan açıyorlar. Örneğin 600 bin kız çocuğu okula gitmiyor. MEB'in yetkilileri, görevlerini yapsaydı tarikatların kuran kursları boş kalırdı.

Neredeyse her ay tarikatların çocuklara yönelik ihmal, istismar, şiddet veya tecavüz olayı patlıyor. Tarikatların hemen kapatılması için daha kaç çocuk mağdur olması gerek? Bu çocuklar, patronların değil, işçi sınıfının, yoksulların, çaresizlerin çocukları. İşte bu nedenle, işçi sınıfı çocuklarını kendisi korumalı, tarikatların kapatılıp ailelerin denetiminde eğitim kurumlarının açılması talebimiz olmalı. (27.12.22)

Sağlıkta yasakçı, geçici uygulamalar çözüm değil

Sağlık sisteminde artan yetersizlikler, sağlık çalışanları ve sağlık hizmetini kullananlar için dayanılmaz hale geldi. Bakanlığın bulduğu çözümler, çalışanları ve hastaları cezalandırma veya özelleştirmeye dönük, sorunları çözmeyen uygulamalar oluyor.

Son örnek, randevusuna gelmeyen hastalara, aynı branşta 10 gün randevu vermeme cezası oldu. Zaten 10 günden kısa sürede randevu almak çok zorken alınan bu karar, yasaklı durumuna düşen hastaların acil servislere gitmesine yol açacak.

Sistem 5 dakika arayla randevu veriyor, buna rağmen doktor sayısı yetmiyor. Tepkileri bastırarak, sözde bir önlem alıyor ancak sorunun kaynağı yerinde duruyor.

Geçen hafta ilaç bulunmuyordu, bu sorun dönem dönem gündeme geliyor. Yine geçici çözüm açıklandı ancak arka planda, bir çok ilaç adım adım SGK ödeme ve ithal etme listesinden çıkarıldı.

İktidarın yaptığı temel çözüm; parası yetmeyenler için sağlık hakkının kısıtlamaktır, üstelik parası yetenlerin sayısı her geçen gün azalıyor.

Sağlık kurumları sayısı, sağlık çalışanları sayısı yetersiz. Türkiye'de 144 bin doktor var; iktidarın 2023 vaadi 200 bin doktordu. 100 bin kişiye 193 doktor düşüyor, doktorların iş yükü çok fazla. Komşu ülkelerde 4 hemşirenin yaptığı işi, bizde bir hemşire yapıyor. Şehir hastaneleriyle birlikte hasta bakıcı kadrosu kapatıldı, onların yapması gerekenleri hasta yakınları yapıyor.

Artık “sağlıkta dönüşüm programı” övülmüyor; sağlık sistemini neye dönüştürdüğünü bizzat yaşayarak biliyoruz. (31.12.22)

Uluslararası Gündem

İran

Baskılara rağmen hareket devam ediyor

Aralık ayı başında protestocuların genel grev çağrısı üzerine İran devleti baskıyı arttırdı. Rejim yetkililerine saldırdıkları gerekçesiyle bir kaç göstericiyi halkın önünde asarak idam etti. Bu durum protestoları durdurmadı.

Artan baskı, 5-7 Aralık tarihleri arasında gerçekleşen üç günlük genel greve verilen bir yanıt gibi görünmekte. Örneğin, grevden bir gün önce rejim, dört kişinin kamu malına zarar vermek, adam kaçırmak ve İsrail istihbarat servisleriyle işbirliği yapmak suçlarından asılarak idam edildiğini duyurdu. 5 Aralık'ta, yaklaşık 50 şehirde birçok dükkanın kepenkleri indirilmişken ve ülkedeki birçok rafineride grev devam ederken, Yargı Otoritesi Başkanı, Uluslararası Af Örgütü'ne göre 28 kişinin ölüm cezasının Yüksek Mahkeme tarafından onaylandığını ve infazların yakında gerçekleşeceğini doğruladı.

Aynı gün Devrim Muhafızları Ordusu, yargıyı "kararlılığı" nedeniyle övdü ve "yeryüzünde bozgunculuk" ya da "Tanrı'ya düşmanlık" ile suçlanan protestoculara yönelik yargılamaların hızlandırılması çağrısında bulundu. 8 Aralık'ta, Tahran'da bir caddede trafiği engelledikten sonra bir askeri yaralamakla suçlanan 23 yaşındaki Muhsin Şekari asıldı. 12 Aralık'ta Majidreza Rahnavard, iki güvenlik görevlisini öldürmekle suçlanarak asıldı.

Bu infazlar, hem göstericilere karşı bir güç gösterisi hem de başta Devrim Muhafızları ve Basij milisleri olmak üzere rejimin yardımcılarına, terör uygulamaktan çekinmemeleri için bir teşviktir. Çünkü mahkumiyetler, baskının yalnızca bir yönü. Üç ay içinde en az 450 gösterici ülke sokaklarında ordu ve polisin darbeleri ve kurşunları altında can verdi. 18 bin kişi tutuklandı. Yüzlerce kişi rejimin hapishanelerinde işkence görüyor.

Baskılar, protestoları durdurmadı. İran'daki genel grevin üçüncü gününün üniversiteler günü olması beklenirken, gençlik örgütleri bu günün "devlet için terör günü" olması çağrısında bulundu. Öğrenciler 6 Aralık Salı günü, 1997-2005 yılları arasında İran'ı yöneten eski cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi'den bir destek mesajı almışlardı. Bu durum İran'ın bazı liderlerinin ne yapacakları konusunda kararsız olduklarının bir işareti olabilir. Ancak aynı Hatemi'nin üç hafta önce "sistemin devrilmesi ne mümkün ne de arzu edilir" olduğunu tahmin ettiği gibi bir yan yolun açılması, bir tuzak da olabilir. Ardından yetkililere "kendilerini düzeltmeleri" çağrısında bulundu.

İsyan halindeki İranlı gençler, bu tür bir siyasetçiye ya da rejimde herhangi bir değişiklik yapmayı vaat eden herhangi birine güvenemezler. Bu diktatörlük rejimi yıkılmalıdır ve eğer gençlik isyanı nüfusun

geri kalanında ve işçi sınıfında müttefikler bulursa yıkılabilir. (14.12.22)

Katargate: Sıradan bir skandal

Katar'daki Dünya Kupası sona erdi. Ancak Belçika yargısının, çıkarlarını desteklemek için Avrupa Parlamentosu üyelerini satın aldığından şüphelendiği Katar ile davaya bakan yargıç arasındaki çekişme devam ediyor.

Yargıç, kaynağını kanıtlayamadan 1,5 milyon Avro nakit para bulduran Avrupa Parlamentosu Başkan Yardımcısını tutukladı. Bu bir yolsuzluk kanıtı mı, yoksa bazı seçilmiş temsilcilerin ve Avrupalı yetkililerin bu tür eylemleri artık saklamayacak kadar umursamaz olduklarının bir kanıtı mı?

Neredeyse oybirliğiyle tepki gösteren Avrupa Parlamentosu, silah ve enerji sektörlerindeki büyük Avrupalı şirketlerin çok iyi müşterileri olan Katar vatandaşlarına tanımayı planladığı vize muafiyetini askıya almaya karar verdi. Başkan, Doha'daki Dünya Kupası finaline katılmayı reddetti.

Katarlı yetkililer, kendilerini suçlayan Avrupalı liderleri kınayan bir açıklama yayınladı. Ve dünyanın en büyük ikinci sıvılaştırılmış gaz üreticisi olan ülkelerinin, kendilerini suçlayan devletlere teslim etmeyebileceğini öne sürüyorlar.

Bir olay işleri aksattığında ellerinden geldiğince durumu kurtarmaya çalışırlar, ancak önemli olan yine de iştir.

Bazı politikacılar ve yorumcular, Katargate konusunda aşırı öfkeli, çünkü Avrupa kurumlarında bir dizi lobici iyi bir şekilde yerleşmiş durumda. Sözde şeffaflık sicilinde listelenen bu kişilerden yaklaşık 50 bini Brüksel'de ticari

kuruluşlar, çok uluslu şirketler, STK'lar, etki ajansları vb. için çalışmakta.

Bunların 1.594'ü Avrupa Parlamentosu'na ve 705'i Avrupa Parlamentosu üyesine doğrudan erişime sahip. Her oylamadan önce, savundukları başlıca grupların veya ekonomi sektörlerinin ne istediğine bağlı olarak reddetmeleri, onaylamaları veya çekimser kalmaları için onlara bir puan tablosu sunarlar. Ve eğer bir şekilde onlardan bekledikleri faydaları elde edemeselerdi, tüm bu lobicileri onlarca yıldır ellerinde tutmazlardı.

Avrupalı seçilmiş temsilcilerin büyük bir kısmı ve özellikle de Avrupa Komisyonu'nun üst düzey yetkilileri, yasalara uygun bir şekilde kişisel olarak ilgilenmek zorunda olmaksızın, siyasi ve sosyal olarak büyük şirketlerin davasına içtenlikle bağlı.

Yüzyılın başında Doğu Avrupa ülkeleri olarak adlandırılan bazı ülkelerin Avrupa Birliği'ne entegrasyonu söz konusu olduğunda, Katargate'ten tamamen farklı bir ölçekte bunun bir örneğini yaşadık.

Komisyon ve Parlamento, Batı Avrupa seviyesine yükselmelerine 'yardım etme' kisvesi altında, her yıl on milyarlarca dolarlık sözde yapısal fonları serbest bıraktı.

Bu fonlar otoyollar ve lojistik altyapılar inşa etmek, Çek Cumhuriyeti, Polonya, Slovakya ve Macaristan'da büyük otomobil, kimya ve gıda işleme gruplarının fabrikalarını veya iştiraklerini kurmak, tedariklerini ve ihracatlarını kolaylaştırmak ve

nihayetinde hissedarlarının kârını artırmak için kullanıldı.

Aynı şeyin Brüksel'in Avrupa Birliği'ne adaylık statüsü verdiği Balkan ülkeleri için de geçerli olacağına bahse girelim.

Seçilmiş temsilcilerin ve üst düzey Avrupalı yetkililerin, ulusal meslektaşları gibi, büyük şirketlerin çıkarları tarafından şımartıldıklarını gösteren bu tür örnekleri çoğaltabiliriz; içgüdüsel olarak, sınıf ruhuyla ve adalet sistemi onlara kusur bulmadan. (LO, 21.12.22)

İşçiler savaşa karşı karşıya

Askeri sansür nedeniyle, genellikle işçi sınıfının yaşamı hakkında haber yapmayan medya, savaş zamanlarında daha da az haber yapıyor. Nadir bilgiler, cephenin her iki tarafında da, harekete geçmeseler bile işçilerin durumunun kötüleştiğini ve bazen işçilerin saldırılara tepki gösterdiğini ortaya koymakta.

Temmuzda Putin, savunma şirketlerinde günlük çalışma süresinin 12 saate kadar çıkmasına ve haftada altı güne uzatılmasına olanak tanıyan bir yasa imzaladı. Buna, Ukrayna'daki "özel operasyon" koşulları altında "ekonomi için özel önlemler" adı altında resmi tatillerin ve izinlerin kaldırılması eşlik ediyor.

Bu rejim, örneğin, askeri-endüstriyel kompleksin kalesi olan Urallar'daki Yekaterinburg çevresindeki Rostekh, Almaz-Antei ve Roskosmos fabrikalarında on binlerce işçiye zaten uygulanmakta. Bazı yöneticiler, bu aşırı sömürü rejimini uygulamak için hiç beklemedi, çünkü dev Uralwagon fabrikası Ağustos ayı gibi erken bir tarihte başladı.

Birçok bölgede durum aynı ve daha da kötüye gidecek gibi görünüyor. Savunma Bakanı Şoygu, 2023 yılına kadar "savunma için devlet siparişleri" rejimi altındaki işletme sayısının 1,5 kat artacağını belirtti.

Putin'in partisinin milletvekilleri de geri kalmak istemedi: Çocukların 14 yaşından itibaren çalışmasına izin verecek bir yasa tasarısı sundular!

Yarı sıkıyönetim yasasına rağmen, bu durum işçilerin çalışma koşullarına ya da

ücretlerine karşı tepkilerine yol açmakta. Sağlık sektöründe iş bırakma eylemleri, ücretlerini almak için yapılan yürüyüşler oldu. Hükümet, savaşın ve beraberinde getirdiği önlemlerin halkın geniş kesimleri tarafından sevilmediğini biliyor. Bu yüzden solcu militanlara ve sendikacılara yönelik baskıyı yoğunlaştırıyor. Asker Anneleri ve Eşleri Konseyi sözcüsü tutuklandı.

İşçi sınıfının dörtte üçünü istihdam eden 250'den az çalışanı olan şirketlerde toplu iş hukukunu ortadan kaldıran Zelenskiy hükümeti, yeni bir adım attı. Ekim ayında kabul edilen bir yasa ile devlet emeklilik fonu sosyal güvenlik fonu ile birleştirildi. Böylece, 1 Ocak 2023'ten itibaren binlerce Sosyal Güvenlik çalışanı işini kaybedecek ve on binlerce kişi hastalık, maluliyet veya doğum yardımlarını kaybedecek.

Hükümet, büyük bir nezaketle, özel tamamlayıcı sigortaya başvurabileceklerini öngörüyor... ki bu da, sefil ücretleri göz önüne alındığında, karşılayamayacakları bir durum.

İşçiler protesto ettiğinde, yetkililer polisi ve hatta KGB'nin Ukrayna'daki varisi olan SBU'yu gönderiyor. Çünkü, özellikle medyada, NATO'nun Zelenskiy'nin ordusunu desteklemek için yaptığı müdahalenin "Ukraynalıların kendilerini savunmak zorunda olmaları" ile gerekçelendirmeyi sık sık duysak da, bazıları kendilerine saldıran bir güce karşı kendilerini savunur savunmaz, ikincisi daha da sert saldırır.

Aralık ayı ortalarında Karadeniz'in başlıca limanı

Odessa'da denizciler, Ukrayna Denizciler Sendikası lideri Kristina Korol'u tutuklayan SBU binasını kuşattı. Ağustosda hükümet, denizcilerin yurtdışına giden gemilere binme hakkını tanımış olsa da, askeri komiserlerin vetosu nedeniyle hiçbir zaman gerçekleşmedi. Denizciler protesto edince siyasi polis devreye girdi.

Benzer şekilde, bazı şehirlerde polis, ışıkları ve ısınması olmadığı halde enerji faturalarını ödemek zorunda kalmalarını protesto eden insanları dağıttı ve SBU aralarında "provokatörler" buldu.

Kiev'den sonra ülkenin en büyük şehri olan Kharkiv'de yetkililer, özellikle ulaşım çalışanlarını hedef aldı. İlkbaharın sonunda tramvay işçileri, iki aylık geri ödemelerini alabilmek için grev tehdidinde bulunmak zorunda kaldılar.

Bugün, şehre yönelik füze ateşine rağmen görevlerini sürdürmeye devam ediyorlar, ancak kışlık eldivenleri, koruyucu yelekleri veya acil tıbbi kitleri bile yok.

Ukrayna taşımacılığında hala en düşük olan maaşları (saatte 60 Grivna ya da 1,53 avro) bazen geç ödeniyor. Ancak cezalar, ekipmanın durumu göz önüne alındığında başka türlü yapamayacakları halde "güvenlik kurallarına uymadıkları" için sürücülere kesilmeyi beklemez.

Protesto edenler ise "sadakatsizlik" gerekçesiyle ikramiyeden mahrum bırakılıyor, çünkü yetkililer, daha iyi çalışma koşulları talep etmenin suç olduğunu düşünüyor. (LO, 21.12.22)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kriz, savaşlar ve değişen güç ilişkileri I

Maddi mal üretimindeki ve uluslararası ticaretteki düşüş istatistiklerinin ve mali kriz tehdidinin; Ukrayna'daki savaşın ölüm ve yıkımının çok ötesinde; Avrupa'nın, bu ayrıcalıklı kıtanın topraklarında, giderek daha büyük kitleler kapitalizmin krizinin ağırlaşmasının sonuçlarıyla karşı karşıya kalmakta.

Gezegenin yoksul çoğunluğunun yağmalanması ve sömürülmesiyle zenginleşen emperyalist ülkelerde bile devletlerin öfke patlamalarını önlemeye ve yatıştırmaya yönelik hayırsever jestlerine rağmen, halk kitleleri bir önceki emperyalist savaş sırasında hüküm süren yoksulluğa benzer bir yoksulluğa doğru itilmekte.

Emekçilerin olağan zamanlarda bile yaşamın gerekliliklerinden mahrum bırakıldığı yoksul ülkelere gelince, onlar zaten kıtlıklarla vurulmuş durumda.

İnsanlığın 21. yüzyılın bilimsel, teknik ve üretken araçlarına sahip olduğu bir dönemde Orta Çağ'ın en kötü felaketlerine geri dönüş, çelişkili toplumsal örgütlenmenin çürümüşlüğü'nün en iğrenç ifadelerinden biri.

Kapitalizmin krizi kötüleştiğçe, savaşı toplumsal yaşamın kalıcı bir varoluş biçimi olarak bütünleştiriyor.

Les Echos gazetesi gibi patronların çıkarını savunan bir yayın bile, açılan dönemi tanımlamak için "yeni soğuk savaş", "üçüncü dünya savaşının öncülleri" ya da "kargaşa dönemi" gibi adlandırmalar arasında tereddüt ediyor.

Maddi malların üretimi ve tüm nüfus için yararlı hizmetlerin arzı her yerde azalmakta; işsizlik kötüleşirken hayat pahalılığı artmakta ve uluslararası ticaret durgunlaşmakta.

Günlük gazetelerin ekonomi sayfalarında, Almanya'dan İngiltere'ye, İsveç'ten Slovakya'ya kadar üretimi durduran ya da kapanan büyük şirketlerin listesi giderek artıyor. Fransa'da "yavaşlama" ya da "geçici durma" dan bahsediliyor. Ancak, aynı zamanda, "Londra döviz piyasasında rekor faaliyet kaydediyor" (Les Echos).

Gizli finansal kriz, inişli çıkışlı sarsıntılarla birlikte, bu kez dolar faizi oranındaki artıştan kaynaklanan tehditlerle dolu. ABD hükümetinin bu kararı, yoksul ya da az gelişmiş ülkelere sermaye kaçışına neden olmakta ve bu da para birimlerinin düşmesine yol açmakta.

Etkilenen ülkeler arasında Kenya, Tunus, Mısır, Gana, Moğolistan'ın yanı sıra Şili ve Macaristan da var. Bu ülkelerin para birimlerindeki düşüş, yüksek hayat pahalılığını ve dış borcu daha da ağırlaştırıyor.

Kapitalizm, bazen birbirini koşullandıran, bazen birbirine karşı çıkan ve sürekli hareket halinde olan ekonomik ve siyasi yönleri her zaman iç içe geçirmiştir. Bununla birlikte, bunak kapitalizmin çelişkilerini en keskin şekilde aydınlatan, toplumsal sınıflar ve uluslar arasındaki kriz ve artan şiddet dönemleridir. Kapitalist gruplar ve kapitalist uluslar arasında artan rekabetin bir yansıması

olarak, uluslararası ilişkiler aşırı derecede gerildi. Uluslararası gerilimler ve bunların askeri ifadesi olan savaşlar ve bunların yol açtığı tepkiler -yaptırımlar, boykotlar, vs- önemli ekonomik faktörler.

Rusya ile NATO askeri-politik ittifakı içinde yer alan emperyalist güçler arasında Ukrayna'da yaşanan savaş ve ona eşlik eden ekonomik yaptırımlar, savaşın başlamasından çok öncesinden beri süregelen ekonomik eğilimlerin, güç ilişkilerinin ve bunların değişiminin güçlü göstergeleri. Devrimler gibi savaşlar da tarihin ebeleridir.

Ukrayna'daki savaş ve değişen güç ilişkileri

Savaşın en doğrudan bozacağı güç dengesi, Rusya ile Batılı emperyalist güçler koalisyonu arasındaki dengedir. Ama sadece bu değil. Güç dengesinin ikincisi lehine güçlenmesi kaçınılmaz olarak ABD ve Çin arasındaki güç dengesini de etkileyecektir.

Son yıllarda Çin ve Amerikan ekonomileri arasında kurulan bağlar bunu büyük ölçüde engellese de Çin'in, Putin'in Rusya'sıyla belli bir dayanışma içinde olması boşuna değil. Amerikan emperyalizminin baskılarından belli bir özerklik talep edebilecek araçlara -ekonomik, demografik ya da maden tekelleri- sahip olanlar da dahil olmak üzere bazı az gelişmiş ülkelerin Rusya'ya yönelik yaptırımlar konusunda ABD'nin izinden gitmekte tereddüt etmeleri, yaptırımları es geçmeleri ya da hatta açıkçası

yaptırımları uygulamayı reddetmeleri de boşuna değil.

Ekonomik sonuçları itibariyle savaş, emperyalistler arasındaki güç dengesini de ABD emperyalizminin lehine ve Avrupa'nın başlıca gücü Almanya'nın aleyhine değiştiriyor ve bunun Avrupa Birliği için kaçınılmaz sonuçları var.

Soğuk Savaş sırasında ABD tarafından askeri ve diplomatik olarak korunan Almanya'nın artan ekonomik ağırlığı, SSCB'nin dağılmasından sonra üç sütuna dayanıyordu: Rus gazı, Çin pazarı ve Doğu Avrupa ülkelerindeki bir hinterlandın varlığı - SSCB'nin bağımsız devletlere bölünmesi ve eski Halk Demokrasilerinin çöküşünden sonra yeniden oluşturulan Alman emperyalizminin tarihsel hinterlandı. Avrupa'nın hem yetkin hem de Batı Avrupa'dakinden çok daha ucuz işgücü sağlayan bu fakir bölgesi, Alman sermayesinin taşeronluğunun bir kısmını, hatta üretimini bir kısmını yakın bir bölgeye taşımasına olanak sağlamıştır (böylece, uzak taşımacılığın tehlikelerine maruz kalmama avantajına sahip olmuştur).

"1991'den 1999'a kadar Doğu Avrupa ülkelerine Alman doğrudan yatırım akışı yirmi üç kat arttı. Otomobil, plastik ve elektronik tedarikçilerinin fabrikaları mantar gibi çoğalıyor, çünkü Varşova'dan Budapeşte'ye ortalama maaşlar 1990'da Berlin'dekinin onda biri."

Avrupa'nın emperyalist güçlerinin kapitalist işletmeleri, Avrupa'nın yoksul kesimini bu şekilde bir taşeronluk ve tabiiyet ekonomisi, yani az gelişmişlik içinde tutmakta.

Mercedes ve diğer BMW'ler veya Audiler, "Made in

Germany" damgasını taşısa da, parçalarının çoğu Macaristan, Slovakya veya Polonya'da üretiliyordu (ikinci durumda, genellikle Polonyalı işçilerden bile daha düşük ücret alan Ukraynalı işçiler tarafından).

"Demokrasi" ya da "Ukrayna halkının kendi kaderini tayin hakkı" hakkındaki büyük nutukların ardında, Avrupa'nın emperyalist güçlerinin Ukrayna'ya olan ilgisinin gerçek nedenleri yatmakta.

Başta PSA ve Renault olmak üzere Alman ve Fransız büyük sermayesinin Doğu Avrupa ülkelerinden elde ettiği kâr, Ukrayna'da savaş, Rusya'da ise son olayı tetiklediği için uygulanan yaptırımlar nedeniyle sekteye uğradı.

Öte yandan ABD, fiyatlardaki artışın uluslararası piyasada rekabetçi hale getirdiği kaya gazının değerlendirilmesinden kazançlı çıkıyor. Kapitalist şirketler, satın aldıkları gaz ya da enerji fiyatların Avrupalı rakiplerinden çok daha az artmış olmasından faydalanıyor.

Almanya'nın zayıflaması, Avrupa Birliği içindeki ağırlığı göz önünde bulundurulduğunda, Birliğin gücü ve hatta devamı açısından sonuçlar doğurmaması mümkün değil. Bir zamanlar Ortak Pazar'ı hayata geçiren ABD'nin, bugünkü şekli olan AB'nin gömülmesinin arkasında olması mümkün.

Pandemi (kovid19) sırasında maskeler ve aşı dozları konusunda yaşanan kavgalar, AB ülkeleri arasındaki dayanışmanın ne kadar sınırlı olduğunu gösterdi.

Alman devletinin kendi sermaye gruplarına vaat ettiği yıllık 100 milyarlık yardımın bazı AB ülkelerinde yarattığı tepki önemli. Bu durumu protesto edenler, rekabetin ulusal kapitalistler aleyhine Alman

kapitalistler lehine bozulduğunu düşünüyor. Mali durumları Almanya'dan daha kötü olan çoğu devlet, bu tür sübvansiyonların AB çapında bir havuzda toplanması için feryat ediyor. Gösterişli ismine rağmen Birlik, Avrupa'nın kendi içindeki devletler arasında krizin körüklediği rekabete dayanamıyor.

Askeri harcamalar, israf ve tayına bağlama

Avrupa ülkelerinin ABD'nin arkasında hizalanmasının ardından özellikle Almanya'da artan askeri harcama, süren ortak harcamaların aleyhine ek vergiler demek.

Ekonomik çalkantıların özellikle enerji alanında yol açtığı tedarik zorlukları, emekçilerin karneye bağlanmasına neden olmakta. Alman liderler, şimdiden halklarına gaz karnesine hazırlanmaları gerektiğini söylüyor.

Sıradan tüketiciler için gazın karneye bağlanması burjuvaziyi fazla etkilemiyor. Hükümetlere bu tür meseleleri ele almaları ve aldıkları tedbirler için gerekçeler icat etmeleri için para ödenir.

Peki ya güçlü Alman endüstrisi ne olacak? Sadece enerji kaynağı olarak değil, aynı zamanda hammadde olarak da gaza hayati bir ihtiyacı vardır. Kimya sanayisi patronlarının sözcüsü: "Sadece kimya devi BASF ve üretim hatlarından çıkan 45.000 ürün için nasıl hakemlik yaparsınız? Gaz rezervlerinin %15'ini yutan sektörlerinin 'Alman ekonomik modelinin merkezinde yer aldığı', tarım, ilaç, inşaat ve ayrıca otomobil üretimi için gerekli" olduğunu hatırlattı. (Mikroçipler ve otomobiller: Krizdeki iki endüstri)

Güncel... Güncel... Güncel...

Askeri manevralar savaşa hazırlık yapıyor

Aralık ayı başlarında Fransız uçaksavar fırkateyni Chevalier Paul, diğer NATO güçlerine ait gemilerle birlikte Baltık Denizi'nde manevralara çıktı.

Tatbikat, müstakbel rakibin donanması ve hava kuvvetlerinin tepkilerini gözlemlemek amacıyla Rus sularına mümkün olduğunca yaklaşmayı içeriyordu. Bu tür manevralar düzenli olarak yapılmakta ve son yıllarda daha da artırılmıştır.

Bu durum, emperyalist devletlerin Sovyetler Birliği'ne ve ardından Rusya'ya sürekli olarak uyguladıkları ve Kremlin'in 24 Şubat'ta Ukrayna'nın işgaliyle karşılık verdiği bir dizi askeri baskının bir parçası.

Bu savaş başladıktan sonra, Batılı askeri kurmaylar artık büyük askeri manevralarını kamuoyundan gizlemediler.

Şimdi bunları, emperyalist devletlerin siyasi liderlerinin, Biden'ların, Macron'ların ve şirketlerinin yüksek yoğunluklu savaş olarak adlandırdıkları şeye hazırlık planının bir parçası olarak sunuyorlar.

Bununla, ABD ve Fransa dahil müttefiklerini Çin ve Rusya gibi ülkelerle karşı

karşıya getirerek küresel hale gelebilecek bir çatışmayı kastediyorlar.

Tüm askeri ve sivil kurmayların böyle bir perspektifte büyüteçle izlediği Ukrayna'daki savaş, mevcut güçleri, silahları ve savaş malzemelerini test etmelerini sağlıyor.

Ancak bu onlar için yeterli değil çünkü Batı bloğunun Ukrayna'da doğrudan angaje etmediği orduların ne büyük ölçekli çatışmalar ne de cephede işbirliği konusunda somut deneyimleri var. Müttefik güçler arasındaki büyük manevralar işte bu eksikliği gidermeye çalışmakta.

Örneğin kısa bir süre önce Çin açıklarında ortak bir donanma konuşlandırdılar.

Avrupa'da, Haziran ayındaki yıllık Baltık operasyonuna ek olarak, Ağustos ayında ve son günlerde başka operasyonlar da düzenlendi. Kara kuvvetleri de dışarıda bırakılmadı.

Kasım ayı sonunda Romanya'da, Ukrayna'nın güneybatı sınırında ve Transdinyester'deki Rus üslerinin yakınında binlerce Amerikan, Fransız, Polonya ve Romen askeri, mekanize ve

zırhlı birliklere yönelik olan ve Savunma Bakanlığı'na göre "yüksek yoğunluklu bir savaş senaryosunda müttefik kuvvetlerle birlikte çalışabilirliği" güçlendirmeyi amaçlayan Kara Akrep Operasyonu'na katıldı.

Kapitalizm krize sürükleniyor ve geçtiğimiz yüzyılda 1914 ve 1939'da iki kez gördüğümüz gibi geniş çaplı savaşlara yol açabilecek mekanizmayı körüklüyor.

Devletler buna hazırlanıyor ve halklarını buna hazırlamaya çalışıyorlar.

Öncelikle kendi halklarının silah bütçelerindeki patlamayla ilgili fedakarlıkları kabul etmelerini ve kendilerini Ukrayna ve Rusya halklarının şu anda yaşadıklarını yaşamaya hazırlamalarını istiyorlar.

Dünya işçileri, böyle bir gelecekte ancak burjuvazinin iktidarını ve emperyalizmin egemenliğini yıkararak kurtulabilirler. Ve kendilerini yöneten devletle, onun ordusuyla, savaş hedefleriyle, militarizmiyle ve kapitalistleriyle her türlü dayanışmayı reddederek kendilerini buna hazırlamalı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.